

Marec

Angelček

Štev. 7

Kri nedolžnih otrok obliva Gospodov tabernakelj . . .

Ko je šel Jezus s svojimi učenci zadnjikrat v Jeruzalem k velikonočnim praznikom, jim je naprej povedal, da gre v krvavo smrt. Učenci so se bali za Gospoda. Tako zelo so ga ljubili; kaj bi le počeli na svetu brez njega? In zdaj gre sam svojim smrtnim sovražnikom nasproti. Branili so mu: »Gospod, ne hodi tja, umorili te bodo.« Jezus pa je vztrajal pri svojem sklepu. Bila je volja nebeškega Očeta, da gre na križ in zato je šel. Očetova volja je Jezusu čez vse sveta. Ko so pa učenci videli, da Jezusa ne odvrnejo od njegove poti, in jih je bilo samih te poti strah, jih je pozval apostol Tomaž z velikodušnim klicem: »Pojdimo še mi, da z njim umrjemo!«

Velik pogum odmeva iz teh Tomaževih besed, velika je bila njegova ljubezen do Jezusa. Za Jezusa vse, za Jezusa tudi življenje — tako je gorelo Tomaževo srce.

Tudi v srcih malih ruskih dečkov iz mesteca Jekaterine pri Moskvi je gorela tako junaška ljubezen do Jezusa. Prišla je ura, ko jih je klical Jezus k najtežji žrtvi. Šli so in umrli za svojega Gospoda: svoja mlada

življenja so darovali v obrambi Gospodovega tabernaklja.

Njihova mučeniška smrt za najsvetejši Zakrament pa je prišla takole:

V tistih težkih dneh, ko so mali junaki, oropani skrbnega dušnega pastirja, v svoji veliki ljubezni hodili tolažiti Jezusa, bivajočega v malem tabernaklju zaklenjene cerkve, so brezbožniki v mestu napravili strašen načrt. Sklenili so vdreti v cerkev, jo oskruniti in prirediti v njej noro, pijano plesno zabavo. Eden od 15 malih apostolov je slučajno ta peklenski načrt odkril. Ko je šel neki dan preko mestnega trga, je videl tam veliko množico mladih fantov in deklet. Ni se zmešnil za njih pogovore, hitro je hotel mimo njih, ko mu je nenadoma udarila na uho strašna beseda, da je ves prebledel. »Nocoj bomo plesali v katoliški cerkvi.« Ves iz sebe od razburjenja je mali junaček obvestil vse svoje tovariše. Posvetovali so se, kaj bi mogli storiti v obrambo hiše božje in Gospodovega tabernaklja. Po kratkem preudarku so soglasno sklenili: »Nocoj bomo Jezusa branili.« Ko je nastopila noč, ni manjkalo ne enega od petnajstih. Šli so tiho do cerkve, pa nocoj niso ostali pred zaklenjenimi vrati. Eden je splezal drugemu na rame in temu še eden; ta pa je že dosegel cerkveno okno in ga je odprl. S skupno pomočjo so tako vsi prišli v cerkev, v nekaj minutah so že klečali okrog oltarja. Z očmi, uprtimi v tihi tabernakelj, so mali dečki molili in čakali. Nič strahu ni bilo v njihovih malih, junaških srcih. Ljubezen do Jezusa jim je vlivala mučeniški pogum.

Molili in čakali so že dolgo uro, v cerkvi je bila popolna tema in tišina. Naenkrat zaslišijo odmev številnih korakov, smeh in krik. Prihajala je velika drhal. Cerkvena vrata so odprli s silo in vdrli v svetišče z nesramnim krohotom. V svetišču božjem so odmevale najostudnejše šale in kletve, kakor bi se valil v cerkev sam pekel.

»Luči! Dajte nam luči, saj je tema kot v rogu!« — tako so kričali od vseh strani. Prišli so možje z bakljami, ki so s svojim rdečim sijajem osvetlile divje obraje razuzdanih ljudi.

Naenkrat pa je vsa množica obstala kakor vko-pana. Vse je utihnilo, na obrazih ljudi se je zrcalil strah; zdelo se jim je, da vidijo prikazen. Petnajst dečkov je stalo pred oltarjem. Eni ob obhajilni mizi, eni na oltarnih stopnicah, eni prav pred tabernakljem. Z obrazom so bili obrnjeni proti množici, roke so bili sklenili na prsih; tako so stali tam mirno in brez strahu, kakor angeli božji, ki čuvajo in branijo Gospodovo bivališče.

Nekateri iz množice so dečke v svitu plamenic prepoznali. Pristopili so bliže in zavpili: »Glejte, da se spravite odtod, vi mali paglavci! Kaj počnete tukaj?« Mali junaki pa se niso dali zbegati. Molče in nepremično so stali na svojih mestih. Plesavce je prevzela jeza. Planili so na dečke, jih topli in suvali, jim trgali obleko, jih sramotili in kleli. Toda Jezus, ki je bil za časa preganjanja prvih kristjanov dal mučeniški pogum malemu Tarciziju, ki je že toliko mladim mučencem vлил moč, da so z veseljem dali zanj svoje življenje, isti Jezus je dal tudi tem ruskim dečkom prav nadnaravno odločnost. Vsi poskusi razdivjane drhali, da bi zlomila junaški odpor mladih Gospodovih stražarjev, so bili zaman.

Tedaj je eden od mož potegnil iz žepa svoj revolver. Drugi so takoj storili po njegovem zgledu. »Poglejmo, če se bodo ustavljali tudi temu!« Počili so streli, krogle so se zarile v telesa malih junakov, padali so drug za drugim s klicem na ustih: »Odrešenik sveta, reši našo ljubo Rusijo!« To je bila njihova vsakdanja večerna prošnja. Tako so molili od dneva prvega svetega obhajila vsak večer. Množica je besnela in kričala. Kar se zasliši skozi vpitje drhali pretresljiv krik: »Moj otrok! Moj otrok!« Uboga mati si dela pot do oltarja. Prišla je ravno v trenutku, ko je njen ljubljani 7-letni deček, ki je stal na oltarnih stopnicah, razprostrl svoje roke in se zgrudil na tla. Mati ga je dvignila v naročje, pritisnila ga je na svoje srce. S strašno bolestjo v očeh se je nato obrnila k divji množici in zavpila, da je pretresalo mozeg in kosti: »Mrtev je, mrtev!« Tu se je deček v njenem naročju zganil. Njegove nedolžne oči so se malo odprle, umirajoče ustnice so šepetale materi zadnjo prošnjo: »Mama, mama! Ljubega Jezusa

smo branili, zdaj pa — ga brani ti!« In še enkrat je splaval dečkov umirajoči pogled k zlatim vratcem tabernaklja, za katerim je prebival Jezus. V tem se mu je blažen smehlaj razlil čez obraz, njegova kodrolasa glavica je omahnila. Odšel je za bratci v nebeške dvore.

Otroci! Ali ni to čudovito? Ali vam ni presunilo srca? O, to je ljubezen nedolžnih src! Ljubezen, ki vse premaga.

Evharistični kongres se pripravlja. Prosimo in molimo: Jezus v presvetem Zakramentu, daj tudi nam take ljubezni! Daj nam mučeniške ljubezni!

Alojzij Košmerlj.

Pevec presvete Evharistije.

Vedno bolj se bližajo slavnostni dnevi, ko bodo v Ljubljani tisočere množice iz vse Jugoslavije na izreden način javno izkazovale čast in ljubezen božjemu Odrešeniku, ki je med nami v presv. Hostiji. Gospodje kateheti so vam, dragi prijatelji »Angelčka«, gotovo že povedali, da se boste tudi vi, ki ste po šolah, v prazničnih dneh od 28. do 30. junija v skupni pobožnosti poklonili Jezusu, Prijatelju otrok.

Da se bomo za te svečanosti že vnaprej lepo in zadostno pripravili, to bodi skrb nas vseh. S petjem in skupno molitvijo se bomo zgrinjali okoli monštrance, kjer bo Jezus v podobi kruha v naši sredi. Ali pa že veste, kdo je sestavil one lepe evharistične pesmi, ki jih še danes pojemo pred svetim Rešnjim Telesom? Saj so vam znane one stare, a vedno nove popevčice: »Molim te ponižno...«, »Jezus poj skrivnost častito...«, V Zakramentu vse sladkosti, počastimo Jezusa...« i. dr. Te in še mnogo drugih pesmi, ki jih po vsem katoliškem svetu prepevajo verni katoličani, je že v 13. stoletju sestavil v latinskem jeziku največji učenjak, kar jih je kdaj bilo: sveti Tomaž Akvinski. Njegov god praznujemo 7. marca.

Ta od Boga z izredno modrostjo in učenostjo obdarjeni svetnik je podaril veliko znanstvenih knjig z jasnim utemeljevanjem razodetih božjih nauk učenemu svetu; vsem nam je pa zapustil hvalnice in slavo-